

[ADRES BRENNO]

College van Burgemeester en Wethouders Gemeente Haren
Postbus 21
9750 AA HAREN
PER POST EN PER FAX: 050 xx xx xxx

Mijn kenmerk: 2013-035

Uw kenmerk: 2013-421

Ede, 3 maart 2013

Betreft: Bezwaarschrift en aankondiging voorlopige voorziening

Geachte heer/mevrouw,

Tot mij heeft zich gewend Bart Nijman, om namens hem op te treden in de bestuursrechtelijke procedure ten einde informatie geopenbaard te krijgen. U treft als bijlage een machtiging aan.

Hierbij teken ik bezwaar tegen uw besluit van 27 februari 2013 met kenmerk 2013-421. **Gelet op verstrekte documenten en de staat van het besluit zal ik namens cliënt na het indienen een voorlopige voorziening bij de voorzieningenrechter van de sector bestuursrecht van de rechtbank aanvragen. Dit zal ik in dit bezwaarschrift nader toelichten.**

Verloop van de procedure tot nu toe

1. Nijman dient op 24 december 2012 een informatieverzoek in met een beroep op de Wet openbaarheid van bestuur;
2. Op 10 januari 2013 verdaagt het College van Burgemeester en Wethouders, hierna het College, het besluit met vier weken;
3. Op 30 januari 2013 wordt er doorgeleiding gedaan naar de politie;
4. Op 27 februari 2013 wordt het bestreden besluit genomen.

Opmerkingen met betrekking tot cliënt

5. Nijman is journalist van beroep en voor dit verzoek oefent hij werkzaamheden uit voor de website GeenStijl onder het pseudoniem 'Van Rossem'. Het gebruik van pseudoniemen is een stijlkeuze van het medium. Hij oefent derhalve beroepsmatig rechten uit, die krachtens artikel 10 EVRM zijn beschermd. Bij het recht op nieuwsgaring en meningsuiting hoort ook het recht om kennis te nemen van overheidsstukken. Dat dit zo is blijkt wel uit de uitspraak van het EHRM in de zaak Matky vs. Tsjechië van 10 juli 2006 waarin het Hof heeft overwogen dat het recht op documenten voortvloeit uit artikel 10 EVRM;
6. Een van de belangrijkste taken die Nijman vervult, is die van 'public watchdog' die als doel heeft feitelijkeheden, beleid en ontwikkelingen te kanaliseren voor de maatschappelijke discussie. Dat dit recht bestaat is duidelijk gesteld door het EHRM in de uitspraak van 14 april 2009 (definitief op 14 juli 2009) van Társaság a Szabadságjogokért tegen Hongarije (hierna: TASZ-arrest);
7. GeenStijl heeft een groot bereik in Nederland en staat bekend om de scherpe manier om juist het publieke debat te entameren. Dit betekent dat de plaats om het maatschappelijk debat te voeren dermate relevant is dat ook met recht kan worden geclaimd dat hier het TASZ-arrest van toepassing is;
8. Vooraf wil ik stellen dat GeenStijl ook wordt gezien als een 'shock blog' dat een felle toon hanteert en daarmee een publiek bij het debat kan betrekken waar andere media niet in staat zijn deze doelgroep te bereiken. Om deze reden wordt het medium ook gezien schockerend. Dit laat onverlet dat dit hier gewoon de rechten ex. Artikel 10 EVRM dienen te gelden. Sterker nog: het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). In dit kader wijs ik op richting die wordt gegeven door het EHRM, zoals bijvoorbeeld de uitspraak in de zaak van Women on Waves tegen Portugal van 3 februari 2009 waar het hof overwoog: "*La Cour rappelle d'emblée l'importance cruciale de la liberté d'expression, qui constitue l'une des conditions préalables au bon fonctionnement de la démocratie. Elle vaut aussi et est particulièrement précieuse s'agissant de la communication d'« idées » ou « informations » qui heurtent, choquent ou inquiètent l'État ou une fraction quelconque de la population. Ainsi le veulent le pluralisme, la tolérance et l'esprit d'ouverture sans lesquels il n'est pas de « société démocratique » (Open Door et Dublin Well Woman c. Irlande, 29 octobre 1992, § 71, série A no 246-A).*" Het komt Nijman dus toe dat hij wordt behandeld als ieder ander burger. Hier kom ik later op terug;
9. Voorts valt op te merken dat zowel GeenStijl als Nijman veel aandacht hebben besteed aan de gebeurtenissen rond Project X en Project Maya. Al hoeft cliënt zich niet te verantwoorden over het doel van zijn informatieverzoek: Het opvragen van documenten is dan ook een logische stap in lopend onderzoek.

Procedurale problemen

10. Uit het enige geopenbaarde document (de memo met betrekking tot het niet verstrekken van documenten) blijkt dat er een beleidslijn wordt gevolgd om niet te verstrekken en verzoeken beperkt te interpreteren. Een dergelijke beleidslijn is contra legem. Zoals duidelijk naar voren komt uit artikel 3 van de Wob, zijn alle documenten openbaar, tenzij een uitzonderingsgrond van toepassing is. Echter is hier op voorhand al besloten niet te openbaren en daar gelegenheidsargumenten bij te zoeken. Ik zal dit nader toelichten op basis van uw teksten en daar duiding bij geven:

- a. *“Eerder is, bijvoorbeeld bij het verzoek van EenVandaag, een vrije enge interpretatie van het verzoek gebanteerd.”* Met deze benadering wordt het basale uitgangspunt van de Wob als toegangswet voor overheidsinformatie miskend. Het is niet het doel burgers op afstand, maar ze zorgvuldig en goed te informeren. Uit vaste jurisprudentie blijkt dat het doel van de Wob juist is om ruimhartig met het verstrekken van informatie aan de burger om te gaan;
- b. *“Ondanks de toon van het verzoek is getracht de beantwoording zo zakelijk mogelijk te houden en de lijn te volgen, zoals die tot nu toe is gebanteerd bij de besluitvorming omtrent eerdere verzoeken.”* Ik heb hierover twee punten te maken:
 - b.i. Hieruit komt klaarblijkelijk naar voren dat er een beleidslijn is om tot afwijzende beschikkingen te komen. Daarbij treft dit niet alleen cliënt, maar ook andere media zoals RTV Noord en EenVandaag. Nogmaals: het uitgangspunt dient te zijn dat alles openbaar is, tenzij een uitzonderingsgrond van toepassing is.

Voorts valt opmerken dat de Wob geen eisen stelt aan de vorm bij het indienen van een verzoek anders dan het vermelden van een bestuurlijke aangelegenheid en om welke informatie de burger verzoekt. Ik stel met u vast dat cliënt hieraan heeft voldaan. De toonzetting, waaraan wordt gerefereerd, valt inderdaad binnen het ‘GeenStijl-taalgebruik’. Echter dat de gekozen toon anders is dan u gewoon bent, doet niet af aan uw plicht te toetsen aan het algemeen belang van openbaarmaking. De verzoeker, of de door hem gekozen toon, mag daarbij geen rol spelen. Er zijn geen meerdere soorten burgers. Iedereen moet gelijk worden behandeld. Dus een medewerker van GeenStijl mag zich hier dan ook op verlaten. Uit het document dat als basis van het bestreden ten grondslag ligt, blijkt echter dat u wel degelijke naar de verzoeker hebt gekeken, en daarop uw besluit hebt aangepast.

- c. *“Er is door de omvang door de omvang van het verzoek en de beperkte tijd om te beslissen gekozen om bepaalde onderdelen in zijn integraal te weigeren.”* De keuze om documenten integraal te weigeren is wederom in strijd met de tijd. Volgens vaste jurisprudentie dient u per onderdeel van een document een besluit te nemen. Het element tijdsgebrek dan wel de vraag hoeveel werk het is om documenten te verzamelen en te beoordelen, zijn daarbij geen factoren van betekenis. Daarbij wijs ik u op een paar zaken:
 - c.i. In het verleden was er een standaard termijn van twee weken om tot een besluit te komen, welke met twee weken kon worden verlengd (in zeer exotische gevallen nog met vier weken). In samenhang met de komst van de Wet dwangsom en beroep bij niet tijdig beslissen is die termijn verlengd naar twee maal vier weken. Ondertussen is de digitalisering niet minder geworden. Zoals de verantwoordelijk wethouder Remco Kouwenhoven als ICT’er zal kunnen beamen. De toegang tot documenten – zeker tot e-mails – zou dan ook geen enkel probleem mogen zijn. Daarbij roep ik u in herinnering dat de Archiefwet u verplichtingen oplegt om documenten toegankelijk te houden. Uit vaste jurisprudentie maak ik op dat ik u mag beoordelen als een partij waar documenten zich in een goede en geordende staat bevinden;
 - c.ii. De wetgever vraagt van u dat als een verzoek ‘te breed is geformuleerd’ u contact met de verzoeker dient op te nemen. Ik stel vast u dat niet gedaan hebt, maar slechts ‘beleidslijn’ gericht op weigering heeft toegepast. U constateert ook dat het niet mogelijk is dit verzoek eng te interpreteren, op grond waarvan ik veronderstel dat u geen reden zag om te overleggen over de omvang van het verzoek;
 - c.iii. Terwijl u de stelling betreft dat het lezen van de documenten ten einde er een besluit over te nemen te veel werk en tijd kost, stel ik mij op het standpunt dat u dit niet in redelijkheid had kunnen doen. Allereerst is de hoeveelheid werk volgens richtinggevende Afdelingsjurisprudentie niet relevant. Daarnaast wijs ik u erop dat u reeds in december 2012 op een vergelijkbaar verzoek eveneens afwijzend hebt beslist. Sindsdien zou u toch ruim voldoende tijd moeten hebben gehad om de documenten daadwerkelijk en grondig te bestuderen. Ik wijs u onder andere op het nieuwsbericht in het Dagblad van het

Noorden d.d.*

- c.iv. Verder mag in een recent dossier, dat zo'n maatschappelijke impact heeft, worden verwacht dat de gegevens reeds volledig beschikbaar zijn, zeker gezien het instellen van een onderzoekscommissie, alsmede dat u zich moeite troost tot een deugdelijk besluit te komen op basis van de inhoud van de betreffende documenten;
- d. Met betrekking tot het integraal weigeren van de e-mails. *"We komen tot dit advies omdat het op dit moment niet wenselijk is dat alle communicatie geopenbaard wordt en het risico bestaat en het risico bestaat dat deze rechtstreeks op de internetsite van GeenStijl geplaatst wordt."* Wanneer documenten worden geopenbaard dan gebeurd dat in het algemeen belang. Wie de verzoeker is speelt geen rol. Een openbaring is voor iedereen toegankelijk. Op welke site documenten verschijnen mag geen rol spelen in het besluit. De Rijksoverheid plaats geopenbaarde documenten op zijn website, ondergetekende plaats het op zijn eigen website en GeenStijl eventueel op de website van GeenStijl. Dat dit gebeurt zou ook om een andere reden geen probleem mogen zijn: goede journalistiek probeert zoveel mogelijk te onderbouwen. Documenten leveren die onderbouwing;
- e. *"Bij voorbaat valt te voorzien dat, welk antwoord uw college ook geeft, GeenStijl niet tevreden zal zijn. GeenStijl geeft aan alle rechtsmiddelen te zullen inzetten die open staan."* Op geen punt in de procedure heeft cliënt aangegeven alle rechtsmiddelen te zullen inzetten en van plan te zijn op voorhand niet tevreden zal zijn. Deze benadering van het verzoek is strijdig met de daadwerkelijk inhoud van het verzoek en de daadwerkelijke intenties van cliënt, namelijk het verkrijgen van informatie. Wel heeft cliënt gezegd: *"Oh ja en Remco, een kleine waarschuwing: wij blijven wel doorzoeken in tegenstelling tot andere media. Doe je toch moeilijk dan sturen wij onze huispitbull en superwobber Brenno de Winter + bril op je af. Doet ie vast wel. Wedden?"* Daarmee stelt cliënt zich op het standpunt dat onredelijke besluiten, zoals het onderhavige wel bestreden zullen worden en dat zij daar ook in investeren. Het inhuren van mijn beroepsmatige bijstand kost het medium geld en de boodschap is dat het cliënt ernst is om opheldering te krijgen. Daarnaast heeft cliënt helder aangegeven prima tegen een op redelijkheid gestoelde weigering te kunnen in de passage: *"Oh ja Remco. Als je iets NIET wilt geven (en dat mag natuurlijk) dan streef je die dingen maar door."* Juist de passage 'en dat mag natuurlijk' onderbouwt die stelling. Iedere andere interpretatie is apert onjuist en schurkt eerder tegen laster aan dan dat het enige vorm van feitelijke grondslag heeft. Ik beschouw dit dan ook als een onrechtmatige daad ten opzichte van mijn cliënt;
- f. *"En het nog maar de vraag is of dit alle e-mail berichten zijn."* Volgens vaste jurisprudentie mag cliënt zich erop verlaten dat uw archief zich in een goede en geordende staat bevindt en dat documenten terug te vinden zijn. De passage doet vermoeden dat dit niet het geval is of dat ervoor is gekozen niet grondig te zoeken. Dit zou haaks staan op het verlengen van het verzoek, want het is uw taak grondig en nauwkeurig te zoeken. Voor een zaak welke een onderzoek van tonnen rechtvaardigt en in de actualiteit is, is het moeilijk voorstelbaar dat het verantwoordelijk afleggen over het handelen van het openbaar bestuur teveel gevraagd is. De wet biedt u deze beleidsruimte niet;
- g. *"Wij hebben getracht zonder overmatige inzet van (ambtelijke) capaciteit te voldoen aan het verzoek, waarbij wij geen extra documenten openbaar maken alleen openbare of reeds openbaar gemaakte stukken verstrekken. Voor het overige wijzen wij het verzoek af."* Een openbaarmaking in het kader van de Wob is een openbaarmaking aan het algemeen belang. Het verstrekken van reeds openbaar gemaakte documenten is dan ook geen openbaarmaking. Een beleidslijn gericht op het niet openbaar maken van documenten is strijdig met de Wob. Nogmaals: de Wob stelt als norm dat ieder document openbaar wordt gemaakt, tenzij een uitzonderingsgrond zich hiertegen verzet. Hier wordt een beleid geschreven dat als doel heeft geen openbaarmaking te doen en daar het besluit naartoe te schrijven.
11. Om tot een besluit te komen conform het beleid van afwijzen is acht weken genomen. De wet schrijft echter voor dat u beslist over documenten zodra deze beschikbaar zijn. Lettend op de Archiefwet, het feit dat de documenten zeer actueel zijn, onderwerp van onderzoek zijn, en het feit dat er andere verzoeken zijn gedaan, leidt tot de conclusie dat de bij dit verzoek onderhavige documenten vlot beschikbaar moeten zijn. Daarop had onverwijld besloten kunnen worden. Maar gelet op de beleidslijn is dit niet gebeurd. Sterker nog: zo laat mogelijk heeft doorgeleiding van het verzoek naar de politie plaatsgevonden. Alles is er duidelijk op gericht om het verkrijgen van informatie zo lastig mogelijk te maken. Ook is de intentie van de wetgever een heel andere geweest;
12. Duidelijk is dat de beleidslijn erop is gericht geen documenten

- openbaar te maken en te weigeren 'no matter what'. De statuur van dit verzoek maakt dit beleid nog steviger;
13. Cliënt heeft in redelijkheid te vrezen dat de bestuurlijke heroverweging die het bezwaar vormt in de huidige situatie zal leiden tot het opnieuw opsouperen van alle mogelijke termijnen om alsnog het beleid van weigering te continueren. Cliënt heeft naast de schendingen van artikel 10 EVRM dan ook te vrezen dat rechtsgang die bezwaar ook niet fair zal verlopen. Het 'fair play'-beginsel is al geschonden en zal mogelijk nog meer worden geschonden;
 14. Daarnaast betrek ik de stelling dat u in de behandeling gericht op afwijzing (de contra legem beleidslijn) aanschurkt tegen het schenden van het verbod op détournement de pouvoir. Immers u maakt beleid dat erop gericht is de wetgeving geweld aan te doen;
 15. Uit het document voorafgaand aan de besluitvorming blijkt verder dat er niets is geopenbaard, maar dat reeds geopenbaarde informatie is verstrekt. Echter wordt in de beslissing de indruk gewekt dat het hier wel om geopenbaarde informatie gaat. Het besluit laadt daarmee de verdenking op zich cliënt te misleiden;
 16. Er is gekozen voor een eenvoudigere route, namelijk het niet toetsen per document, waarbij op de documentenlijst wel de indruk wordt gewekt dat er is getoetst per document. Dit blijkt uit de passage in het document ter voorbereiding op het bestreden besluit: *"Bovendien is het een grote opgave voor de organisatie om in alle afzonderlijke e-mailberichten de persoonlijke beleidsopvattingen door middel van anonimiseren te scheiden van de feiten. En het nog maar de vraag is of dit daadwerkelijk alle e-mailberichten zijn."* Los van het misleidend karakter van de lijst met beslissing per document, waarin de indruk wordt geveinsd dat wel per document is gekeken, is dit gedrag een overtreding van het verbod op détournement de procedure;
 17. Zoals uit het voorbereidend document van het besluit blijkt, speelt er een problematisch categorisch weigeren. In de bezwaarprocedure van EenVandaag is dit geïdentificeerd. *"We zullen niet opnieuw hier de volledige argumentatie herhalen, waarbij wel gezegd moet worden dat tijdens de hoorzitting van de bezwaarschriftencommissie enige kritiek los kwam over de stelselmatige weigering van openbaarmaking van informatie naar aanleiding van het Wob-verzoek van EenVandaag."* Zoals reeds uitvoerig betoogd is de Wob niet bestemd voor het opzetten van beleidslijnen of iets wenselijk is te verstrekken en daar vervolgens argumenten bij te gaan shoppen. In de zaak van mijn cliënt handelt u dus in weerwil van deze kritische van de bezwaarschriftencommissie. Dit duidt erop dat u het bezwaar van mijn cliënt niet onbevangen zult behandelen. De schijn van vooringenomenheid is mede een verzoek tot voorlopige voorziening in te dienen;
 18. Cliënt kan er niet op vertrouwen dat het bezwaar zal leiden tot een tijdige en adequate nieuwsgaring en in de huidige vorm alleen verder obstakel bij de nieuwsgaring vormen;
 19. Ik zie dan ook geen andere mogelijkheid om een voorlopige voorziening aan te vragen ten einde de waarborgen te regelen om terug te brengen tot een gedrag dat zich kan meten met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur;
 20. Tot slot voor dit gedeelte van het bezwaar wijs ik u erop dat u als overheidsorganisatie in dit geval beschikt over een informatiemonopolie. Zoals naar voren komt uit het hiervoor al genoemde TASZ-arrest, is daarmee een zekere mate van censuur al gegeven. Het spreekt voor zich dat censuur een schending van artikel 10 EVRM vormt. Zeker wanneer het juist een public watchdog is aan wie de toegang tot overheidsinformatie wordt ontzegd, zoals thans het geval is.

Inhoudelijke gronden - algemeen

21. Ik stel mij op het standpunt dat u niet in redelijkheid tot dit besluit heeft kunnen komen. Ik zal dit hierna nader toelichten;
22. Gelet op de voorbereiding van het besluit is het besluit als geheel – zoals hiervoor reeds betoogd – onwelwillend tot stand gekomen;
23. Alhoewel er een lijst met documenten is geleverd, betreft het besluit hier een containerbeslissing waarbij op algemene gronden documenten zijn geweigerd. Dat blijkt ook uit het document dat ter voorbereiding van het besluit is opgesteld. Containerbeslissingen hebben het probleem dat ze bij de toepassing van uitzonderingsgronden niet kijken naar de daadwerkelijke inhoud van het document. Dat blijkt bijvoorbeeld uit de passage: *"Bovendien is het een grote opgave voor de organisatie om in alle afzonderlijke e-mailberichten de persoonlijke beleidsopvattingen door middel van anonimiseren te scheiden van de feiten. En het nog maar de vraag is of dit daadwerkelijk alle e-mailberichten zijn."* Cliënt had zich er echter op mogen verlaten dat er wel daadwerkelijk per document wordt gekeken;
24. Op geen moment in de beslissing blijkt dat is gekeken naar andere, mindere vormen van openbaarmaking. Hierbij valt bijvoorbeeld te denken aan het ambtelijk beperken van documenten of het maken van een samenvatting. Er is slechts louter gekeken naar het al dan niet integraal weigeren van documenten.
25. In het bestreden besluit wordt gesteld dat veel documenten

worden getroffen door de uitzonderingsgrond in artikel 11: de persoonlijke beleidsopvatting. Dit wordt bekrachtigd door de stelling dat bepaalde zinsconstructies een volledig document zou onttrekken aan openbaarmaking. Daarbij gaat u voorbij aan vaste jurisprudentie van de Afdeling waarin duidelijk naar voren komt dat absolute uitzonderingsgronden restrictief moeten worden geïnterpreteerd. In de beslissingen in deze zaak lijkt het wel of de Wob-verzoeken restrictief zijn geïnterpreteerd en de uitzonderingsgronden ruimhartig, terwijl juist het omgekeerde het geval lijkt te zijn;

26. Door voorgaand probleem is waarschijnlijk breed ingestoken op heel artikel 11, waarbij het mogelijk aan uw aandacht is ontsnapt dat artikel 11 weldegelijk de mogelijkheid tot openbaarmaking van informatie kan leiden. Dit is voorzien in het tweede lid van artikel 11 Wob wat stelt: *“Over persoonlijke beleidsopvattingen kan met het oog op een goede en democratische bestuursvoering informatie worden verstrekt in niet tot personen herleidbare vorm. Indien degene die deze opvattingen heeft geuit of zich erachter heeft gesteld, daarmee heeft ingestemd, kan de informatie in tot personen herleidbare vorm worden verstrekt.”* Van deze situatie is in dit geval sprake. Immers bij de voorbereiding van het bestreden besluit werd dit reeds voorzien: *“Wij adviseren u de coördinatorenverslagen op dit moment niet te verstrekken. De projectleider geeft aan hier op zich geen bezwaren tegen te hebben, maar er staat dusdanig veel informatie in dat het niet mogelijk is de feiten te scheiden van de persoonlijke beleidsopvattingen.”* Hier was dus ruimte om te zoeken naar mogelijkheden om informatie openbaar te maken;
27. Er is in het omstreden besluit geen rekening gehouden met de reikwijdte van het verzoek. Dat blijkt bijvoorbeeld uit het feit dat wordt verwezen naar de Commissie Cohen, terwijl die louter onderzoek doet naar Project X en niet naar Project Maya. Terwijl juist Project Maya wel een onderdeel vormt van de informatie welke cliënt geopenbaard wil zien;

Inhoudelijke gronden – per uitzonderingsgrond

28. Bij de uitzonderingsgrond persoonlijke beleidsopvattingen wordt verkapt de stelling betrokken dat deze altijd onlosmakelijk verbonden zijn met feiten tot en met besluitenlijsten aan toe. Het is niet allen onwaarschijnlijk dat ieder document zodanig van structuur is, maar ook ongeloofwaardig. Immers als een besluitenlijst bestaat uit loutere meningen hoe valt dan voor het bestuur te toetsen of afspraken zijn na gekomen?
29. Voorts is het bij het verzoek van cliënt niet te doen om meningen, maar om het daadwerkelijk gevoerde beleid. Niet valt in te zien dat een bestuur effectief kan functioneren zonder dat besluiten begrijpelijk zijn omschreven. Voor een deel van de documenten kan het niet anders zijn dan dat feiten daar prima zijn samen te vatten;
30. Met betrekking tot de persoonlijke beleidsopvatting stelt u verwijzend naar een rechtbank uitspraak als automatisme dat bij mogelijke meningsvorming een soortement van verwevenheid is met feiten en dat dus niet hoeft te worden verstrekt. Kennelijk is u de uitspraak met kenmerk 201003065/1/H3 van de Afdeling Bestuursrecht van de Raad van State ontgaan. Daar stelt de Afdeling duidelijk stelt dat er een eenduidigheid in het begrip persoonlijke beleidsopvatting speelt: *“Ten aanzien van het advies van 4 april 2008 is de Afdeling van oordeel dat dat advies onder punt 2 van het kopje “Beoordeling” eveneens persoonlijke beleidsopvattingen bevat als bedoeld in artikel 1, aanhef en onder f, van de Wob. Dit geldt evenwel niet voor de tekst onder de kopjes “Probleemstelling”, “Het bestemmingsplan” en onder punt 1 van het kopje “Beoordeling”. Naar het oordeel van de Afdeling bevat die tekst feitelijke en juridische informatie die niet zodanig met de in dat advies verwoorde persoonlijke beleidsopvattingen is verweven dat artikel 11, eerste lid, van de Wob aan openbaarmaking daarvan in de weg staat. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat het ervaringsfeit dat de weergave van dergelijke informatie altijd enigermate gekleurd wordt door de persoonlijke opvattingen van degene die deze informatie beschrijft, niet voldoende grondslag is om die beschrijving reeds daarom als persoonlijke beleidsopvatting aan te merken (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 12 maart 2008 in zaak nr. 200606369/1).”*;
31. Het toepassen van artikel 10, tweede lid van de Wob aanhef en onder d kan nooit een reden vormen om documenten te weigeren die bij een onderzoekscommissie liggen. Deze uitzonderingsgrond is louter gericht op toezicht, waarbij deze ook restrictief moet worden uitgelegd. Het gaat daarbij alleen om methodieken en niet om verslagen. Van dit alles is geen sprake;
32. Er is breed gegrepen naar de uitzonderingsgrond ‘onevenredige benadeling’ (artikel 10, tweede lid, aanhef en onder g Wob). Een beroep op deze uitzonderingsgrond kan alleen slagen op het moment dat aan twee voorwaarden wordt voldaan: er moet aannemelijk worden gemaakt dat er een redelijke kans is dat een bepaalde benadeling (of bevoordeling) optreedt en voorts moet worden bewezen of aannemelijk worden gemaakt dat zulke benadeling (of bevoordeling) daadwerkelijk onevenredig is. Nergens in de beslissing is een voorbeeld te vinden waar

de uitzonderingsgrond wordt opgevoerd en deze motivering daadwerkelijk wordt gedaan. Toch wordt kwistig met deze uitzonderingsgrond omgesprongen.

Verzoeken

33. Ik verzoek een onafhankelijke commissie samen te stellen welke geen relatie heeft met de gemeente Haren of haar bestuur in welke vorm dan ook. Normaliter zou ik dat niet vragen, maar nu hoeft niet gerekend tot worden op een eerlijke heroverweging door een ambtelijke commissie. In dit specifieke geval is er sprake van een zo'n grote schending van het recht op expressie (artikel 10 EVRM) in een sfeer van totaal afwezigheid bereidwilligheid om tot openbaarmaking over te gaan;
34. Ik wens te worden gehoord voor de behandeling van het bezwaar. Daartoe verzoek ik – mede gelet op de reisafstand – om agenda-overleg;
35. Ik verzoek het bezwaar gegrond te verklaren en een nieuw besluit te nemen indachtig deze procedure;
36. Ik verzoek om een proceskostenvergoeding voor beroepsmatig verleende bijstand alsmede reiskosten;

Met vriendelijke groet,

B.J.S.A.A.F. de Winter
Bijlage: machtiging Nijman